

PRÁVNICKÁ LITERATÚRA VYDÁVANÁ NA TRNAVSKEJ UNIVERZITE V 17. A 18. STOROČÍ

ERIKA JURÍKOVÁ – MIRIAM PORIEZOVÁ

Abstrakt: Príspevok sa venuje trnavským tlačiam s právnickou a okrajovo politologickou tematikou. Právnická fakulta, ktorá vznikla v Trnave roku 1667 v poradí ako tretia, pripravovala administratívne sily, súdnych úradníkov a právnikov pre Uhorské kráľovstvo. Produkcia tlačí s právnou tematikou bola úzko naviazaná na vyučovací proces na fakulte.

Kľúčové slová: Uhorské kráľovstvo, Trnava, Trnavská univerzita, právnická fakulta, jezuiti, právo, politické vedy.

TRNAVSKÁ UNIVERZITA (1635–1777)

Jezuitská Trnavská univerzita vznikla podľa vzoru univerzity v Štajerskom Hradci a pôvodne mala dve fakulty, čo bolo v súlade s jezuitskými zvyklosťami. Filozofická a teologická fakulta začali svoje pôsobenie spoločne v roku 1635, ako tretia v poradí bola pripojená právnická fakulta. Pri jej zriaďovaní uplatnili dillingenský vzor, teda čiastočné začlenenie fakulty do organizmu univerzity, čo umožňovalo udeľovať absolventom hodnosti.¹ Jej vznik v roku 1667 si vyžiadala stále narastajúca potreba odborne pripraveného štátneho úradníctva. O storočie neskôr spôsobili snahy panovníčky Márie Terézie o centralizáciu faktické zoštatnenie Trnavskej univerzity a v roku 1777 jej presťahovanie do Budína (dnešnej Budapešti). Tým sa skončilo jej viac ako 140-ročné pôsobenie v Trnave. Univerzita sa tak stala prvou, dlhodobo pôsobiacou akademickou inštitúciou na území dnešného Slovenska.²

PRÁVNICKÁ FAKULTA TRNAVSKEJ UNIVERZITY

Časový rozsah štúdia bol stanovený na dva roky, počas ktorých sa študentom prednášalo kanonické, rímske a domáce uhorské právo hmotné a procesné. Študijné osnovy na univerzite prešli viacerými úpravami a reformami najmä za vlády Márie Terézie. Nové názory a smerovanie monarchie sa prejavili vo zvýšenom záujme o kontrolu a usmerňovanie vzdelávania. Naplneniu reformných zámerov slúžila najmä Študijná komisia, zriadená v Uhorsku v roku 1765. Výsledkom jej práce bola reforma Trnavskej univerzity v roku 1769, ktorou sa dovŕšili zmeny z roku 1753. Každá fakulta obdržala stanovy, ktoré presne určili a vymedzili jej činnosť. Dotkli sa aj štúdia na právnickej fakulte, a to doplnením osnov o predmety prirodzeného práva a politicko-kamerálnych vied. Tieto reformné zásahy, obsiahnuté v rezolúcii *Norma studiorum*,³ znamenali, že dovtedy cirkevná univer-

1 JANKOVIČ, V. *Trnavská univerzita. Kapitoly o dejinách univerzity v rokoch 1635–1777*. Bratislava: Pamiatkový ústav, 1995, s. 51.

2 Podrobnejšie pozri LACLAVÍKOVÁ, M. – ŠVECOVÁ, A. Právnická fakulta 1667–1777. In: *Dejiny Trnavskej univerzity 1635–1777, 1992–2010*. Trnava: Typi Universitatis Tyrnaviensis, 2010, s. 105–127.

3 V plnom znení *Norma studiorum tractandorum pro singula facultate* z roku 1770.

zita bola podriadená štátnemu dozoru. Otvorenie právnickej fakulty⁴ bolo prvým úspešným a najmä trvalým krokom k zabezpečeniu právnického vzdelania v súvekom Uhorsku. Po dlhé obdobie takáto odborná inštitúcia v krajine absentovala. Každodenná mestská a stoličná prax si totiž nevyžadovala absolvovanie právnického štúdia a na jej vykonávanie stačili osoby, ktoré svoje znalosti nadobudli právnou praxou. Spoločenská a politická situácia si však postupne vyžadovala odborne pripravených adeptov na miesta v úradoch, svetskej i cirkevnej administratíve.

PRÁVNICKÉ TLAČE VYDANÉ V TRNAVSKEJ AKADEMICKEJ TLAČIARNI

Napriek fungovaniu fakulty od roku 1667 máme doklady o prvých odborných právnických textoch až zo začiatku 90. rokov 17. storočia. Nešlo o odborné práce v pravom slova zmysle, ale o dizertácie a promočné tézy budúcich doktorov práv. Na vydávaní týchto nevelmi rozsiahlych tlačí sa autorsky podieľali profesori pôsobiaci na fakulte. Medzi prvými boli František Koller (?–1720), notár Ostrihomskej kapituly, ktorý viedol praktické cvičenia z uhorského práva,⁵ Bernard Juraj Steiner, Ernest Fridrich Sometinga a Ondrej Lehotaj, prednášajúci rímske právo, či pedagóg a prefekt Akademickém tlačiarne v rokoch 1667–1671 Ladislav Senei (1632–1702).

Základnými materiálmi vydávanými tlačiarňou na študijné účely i pre právnú prax súvekej uhorskej spoločnosti boli Verböcchio *Tripartitum* a zbierka zákonov, dekrétov a nariadení *Corpus iuris Hungarici* (ďalej CIH), ktorú vytvoril Martin Sentiváni. V troch častiach vyšla po prvý raz v roku 1696 a jej prvý diel tvorilo práve *Tripartitum*. Vydanie bolo venované arcibiskupovi Leopoldovi Koloničovi za jeho štedrosť a podporu. CIH vychádzalo aj ako dvojdielne od roku 1740, pričom v priebehu desaťročia bolo vydanie zopakované (1749, 1751). V roku 1743 panovníčka udelila tlačiarňi výhradné oprávnenie na vydávanie tohto titulu. CIH ako primárny prameň uhorského práva nebol uzatvorenou zbierkou, ale pridávali sa doňho aktuálne zákony za určité obdobie. Konštantne bol dopĺňaný zoznam panovníkov, ostrihomských arcibiskupov, uhorských žúp a index všetkých nariadení.

Už v roku 1694 bol vydaný index abecedne usporiadaných a vysvetlených pojmov k CIH. Pod názvom *Index corporis iuris Hungarici* ho pripravil kráľovský podsudca Štefan Aszalai ako orientačnú príručku k zbierke. Ako doplnené a opravené vydanie vyšla aj o päť rokov neskôr, ale už bez uvedenia mena autora, rovnako v roku 1722. Ďalšou pomôckou pri štúdiu *Tripartita* bolo jeho rozsiahle komentované vydanie z rokov 1740, 1753 a 1763 pod názvom *Verböcius illustratus*.

V roku 1687 vyšiel s finančnou podporou kardinála Leopolda Koloniča preklad dolnorakúskeho zákonníka pre oblasť trestného práva *Praxis criminalis Ferdinanda*. Jeho latinská verzia pod názvom *Forma processus iudicii criminalis* bola venovaná cisárovi Jozefovi I. Do programu ju zaradili aj o desať rokov neskôr (1697) a dva razy v priebehu 18. storočia (1717, 1732).

Najčastejšie spracovanou látkou právnických diel vydaných Akademickou tlačiarňou bolo domáce uhorské právo a jeho formy, teda právo procesné a súkromné. Z roku 1700 sú známe dve diela Jána Kitoniča (1560–1619). Obe vyšli pôvodne v Trnave v roku 1619 spolu⁶ a boli

4 Finančnú podporu jej zabezpečili testamentárne odkazy ostrihomských arcibiskupov Imricha Lósiho (1580–1642) a Juraja Lipaia (1600–1666). Viac pozri: ŠIMONČIČ, J. – ŠKOVIERA, D. *Trnavská univerzita v dokumentoch*. Bratislava: Typi Universitatis Tyrnaviensis, 2002, s. 29–35.

5 O jeho prednáškach a pedagogickej činnosti informujú dva rukopisy zachované v Univerzitnej knižnici v Budapešti: *Isagoge seu introductio in ius consuetudinarium Regni Hungariae a Methodus procesualis*.

6 Druhé vydanie vyšlo vo Viedni v roku 1634. Maďarská verzia v Levoči u Vavrinca Brewera v roku 1650.

určené študentom práva. *Directio methodica* približuje formou otázok a vysvetľujúcich odpovedí záležitosti procesného práva. V úvode autor zvlášť zdôraznil potrebu jeho zvládnutia pre adeptov právnického vzdelania, a to z dôvodu zabezpečenia jednotného fungovania právnych vzťahov v Uhorskom kráľovstve. Popri venovaniach autora arcibiskupom Františkovi Forgáčovi a zakladateľovi univerzity Petrovi Pázmáňovi tlačiareň osobitne vyzdvihla štedrosť „sumptibus Tuis“ nakladateľa Mateja Jambrekovitsa, advokáta a právneho zástupcu mesta Trnavy, ktorý umožnil opätovné vydanie diela. Sporné a protirečivé miesta v *Tripartite* a ich riešenie Kitionič spracoval v druhom diele *Centuria certarum*. Obe učebnice vyšli aj neskôr v 18. storočí, avšak už každá zvlášť.⁷

Do konca 17. storočia vydal svoje diela aj František Fóriš-Otrokóci (1648–1718), ktorý pôsobil ako profesor na Trnavskej aj Košickej univerzite. V práci *Breve specimen* poukázal na vzťah uhorského, rímskeho a kanonického práva. V tejto téme pokračoval v *Experimentum reductionis*, kde na príkladoch z prameňov dokazoval, že množstvo úprav uhorského práva malo svoj pôvod v rímskom, resp. cirkevnom práve. Obe diela, venované ako príručky študentom, vyšli spolu v roku 1699. V podobnom duchu pripravil a v roku 1698 vydal spis *Concordia canonica* Karol Schretter (1644–1718), profesor kanonického práva; v ňom na príklade testamentov odvodzoval pôvod domáceho práva od rímskej predlohy.

Do reformných úprav na fakulte vyšla v tlačiarni väčšina diel domácich profesorov. Toto obdobie sa vyznačovalo pokračovaním rozpracovania najmä uhorského a rímskeho práva a bolo spojené s menami známych osobností. Výnimku z uhorského práva tvorí práca znalca cirkevného práva, trnavského profesora Vavrince Tapolčaního (1699–1729) *Centuria casuum* (1728). Táto študijná pomôcka na sto príkladoch prakticky riešila prípady z hľadiska kanonickej normy. Známym je dielo *Novissima diaeta* z pera profesora uhorského práva na univerzite Michala Benčika (1670–1728), ktoré po svojom vydaní (1722) vzbudilo nevoľu a ostrý nesúhlas časti spoločnosti.⁸ Samotný spis obsahovo riešil viaceré problémy verejného práva a právneho postavenia miest v uhorskej spoločnosti.

Prvá polovica 18. storočia je spojená s menami právnikov a profesorov Jánom Jozefom Rendekom a Jánom Segedym. V priebehu rokov 1734 až 1747 publikoval svoje štyri práce Rendek (1703–1748), ktorý na univerzite pôsobil pätnásť rokov a napriek úmrtiu v mladom veku sa stal významnou postavou právnych dejín.⁹ Ako jeden zo zakladateľov uhorskej i slovenskej právnej komparistiky sa snažil o prepojenie základov rímskeho práva s úpravami kanonického i domáceho práva. V tomto duchu rozpracoval hmotné i procesné právo. *Institutionum imperialium liber I.* z roku 1734 venoval študentom práv aj právnikom a snažil sa o jednoduchý výklad témy – „... facile addiscendi juris utriusque modum...“, tj. princípov rímskeho, kanonického a uhorského práva. V podobnom duchu pripravil spis *Dissertatio juridica* (1735), v ktorom vysvetľoval a porovnával základy uhorského a rímskeho práva. Ďalšie dve diela boli tematicky koncipované širšie. *Epitome seu compendium universae doctrinae legalis* (1735) pripravil Rendek ako obsahovo hutnú všeobecnú právnu príručku. Svoju poslednú prácu pod názvom *Maximae juris celebriores* (1747) vydal vo forme glos, pričom príkladmi výberovo doložil maximá vo všetkých troch právnych systémoch.

7 *Directio methodica* v roku 1724 a 1734, *Centuria certarum* v roku 1735.

8 Reakciu na slovné napadnutie rovnoprávneho postavenia mešťanov z Trenčína a obyvateľov celej Trenčianskej stolice vydal B. Magin v diele *Murices... sive Apologia* (Púchov, 1728).

9 BLAHO, P. Curriculum vitae Joannis Josephi Rendek. Príspevok k dejinám rímskeho práva na Slovensku. In: *Sambucus. Práce z klasickej filológie, latinskej medievalistiky a neolatinistiky*. Trnava: Trnavská univerzita, 2011, s. 242–249.

V tomto období sa dostali do programu tlačiarne aj diela jezuitského právneho historika Jána Segedyho (1699–1760). Obe vyšli v priebehu rokov 1733–1734 a stali sa z nich populárne právne príručky. Dielo *Rubricae sive synopses titulorum* (1734) bolo zostavené ako breviár určený na študijné účely aj právnu prax, vybavené bolo bohatými historickými, právnymi, chronologickými a etymologickými vysvetlivkami. *Tripartitum juris tyrocinium* (1733) malo rovnaké určenie i obsahovú náplň a úspešne vychádzalo v priebehu troch desaťročí vo forme jedno-alebo viacväzňového diela. Segedy sa v oboch prácach zaoberal uhorskými právnymi prameňmi, zhodnotil ich a vypracoval k nim pomocný aparát.

Viac ako štvrtstoročie uhorské právo (1723–1759) v Trnave vyučoval právnik Pavol Klos, advokát a notár Ostrihomskej kapituly. V práci *Praxis seu forma processualis fori spiritualis* (1756) rozpracoval zásady a formy procesného práva. V jej úvode spomenul dielo Jána Kitoňača, na ktoré nadviazal. Podnetom bola potreba opätovne sa venovať tejto problematike po zmenách, ktoré nastali v odbore od čias Kitoňača.

V roku 1758 vyšla v Akademickej tlačiarňi príručka z oblasti súdneho lekárstva, pokladaná za jedno zo základných diel tohto odboru. Autor, advokát muránskeho panstva a prísediaci gemerskej súdnej stolice Matej Bodó (1690–pol. 18. storočia) v nej zhrnul teóriu a prax trestného práva a doplnil index odborných termínov. Trnavské vydanie *Jurisprudentia criminalis* nebolo prvým, pretože vyšlo už v roku 1751 v Bratislave u Jána Michaela Landera.

Reformné úpravy v roku 1760 predpísali novú učebnicu uhorského práva. Pre študentov ju pripravil Štefan Huszty, advokát egerského biskupstva a prísediaci hevešskej a užskej súdnej stolice. V trojdielnej príručke rozpracoval znenie Tripartita a uhorského zvykového práva, zákony a nariadenia od r. 1035 až do vlády Márie Terézie. Okrem zvyčajných odporúčaní v úvode vysvetlil aj spôsob citovania právnych prameňov a orientácie v nich. Do tlače sa dostala po prvý raz v roku 1745 v Budíne. Trnavské vydanie nasledovalo až dvadsať rokov po prvom vydaní (1766).

Medzi príručkami určenými poslucháčom práva vyniká opakovanými vydaniaми anonymné dielo *Regulae juris canonici*. V priebehu necelých desiatich rokov (1739–1747) ho vydali päťkrát. Jeho zostavovateľ si zvolil za cieľ vysvetliť zákony cirkevného práva, pretože – ako sa vyjadril v úvode – „... bez pravidiel nieto poriadku...“

Do vydavateľského plánu tlačiarne boli zaradené aj diela zahraničných autorov. V roku 1724 vyšli dve obsahom i usporiadaním látky podobné učebnice Bartholomea de Carthage, ktoré sa zaoberali civilným právom. Obe vydania, *Enchiridion iuris* a *Synopsis iuris civilis*, neostali jedinými trnavským. Prvé vyšlo v nasledujúcich rokoch ešte dva razy, obe vyšli aj v košickej jezuitskej tlačiarňi.¹⁰ V roku 1742 obohatilo učebnicovú literatúru aj Carthagenovo tretie dielo *Synopsis juris canonici*. Podobne obľúbenou bola aj štvordielna učebnica kanonického práva jezuitu Francesca Antonia Febeia (1652–1706) *Institutionum juris canonici*. Potvrďuje to poznámka na titulnom liste trnavského vydania „Editio post Romanam et plures in Germania prima in Hungaria“ z roku 1727.

Cirkevnému právu bola venovaná rozsiahla práca viedenského profesora Adama Josepha Grenecka *Examen juris canonici* z roku 1731 a opakovane bola v Trnave vydávaná aj príručka nariadení Tridentského koncilu z pera kanonika a vrchného vikára v Besancone Phillippa Chiffleta (1597–1657?) *Canones et decreta* (1733, 1765, 1766)). Ku koncu pôsobenia Akademickej tlačiarne, v roku 1772, sa objavila práca právnika a profesora kanonického práva

¹⁰ Enchiridion v roku 1725 a 1730. Toto dielo bolo často vydávané najmä v nemeckých krajinách (Frankfurt nad Mohanom, Ingolstadt, Kolín nad Rýnom) od počiatku 17. storočia, Čechách (Praha, 1701) a belgickom Löwene (1725).

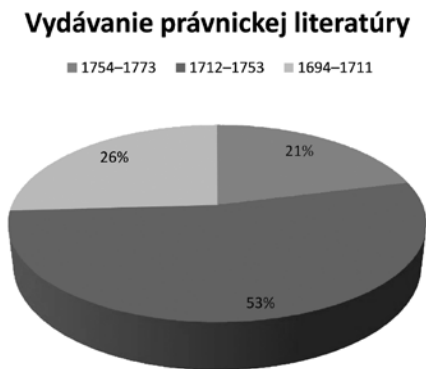
Andreas Vallensis (Andreas Delvaux, 1569–1636) *Paratitla juris canonici*. Táto obľúbená príručka vyšla pôvodne v roku 1628 v Löwene a počas nasledujúcich rokov sa dočkala opakovaných vydaní.¹¹

Tematicky ojedinelým je dielo právnika a dvorného radcu Georga Josepha Kögla de Waldinucz (1699–1777) z roku 1759. Pod názvom *De jure civili et criminali* pripravil príručku, v ktorej analyzoval vojenské výnosy habsburskej monarchie od čias cisára Leopolda I. až do roku 1758. V jednotlivých kapitolách vysvetlil použitie vojenského práva a riešenie rôznych prípadov.

Samostatnú a skromnú skupinu tvoria tituly, ktoré by sme mohli zaradiť tematicky k odboru politológie. Čo je prospešné a akých činov sa má vládca vystríhať, je obsahom v nemeckých krajinách obľúbeného diela *Theatrum politicum*, ktorého autorom bol Ambrogio Marliani; v Trnave vyšlo v roku 1757. Ku koncu pôsobenia Akademickej tlačiarne, v roku 1771, tu bol vydaný drobný nemecký spis Caspara Ehrenfelsa *Sätze ... in die Staatswissenschaft*, vychádzajúci z diela Josepha Sonnenfelsa.

ANALÝZA PRÁVNICKEJ PRODUKCIE

Výsledkom sledovania produkcie právnickej literatúry sú viac ako tri desiatky odborných diel (61 evidovaných vydaní) takmer výhradne v latinskom jazyku, ktorých vydávanie sa výrazne posilnilo v období 1712–1753 [Graf 1]. Ich príprava a vydávanie prirodzene súviseli s činnosťou fakulty. Jej hlavnou úlohou bolo vychovávať odborne pripravených a kvalifikovaných úradníkov štátnej a cirkevnej administratívy. Tým sa definuje i recipientské zázemie, ktorým boli študenti práva a predstavitelia právnej praxe a spája sa s motívmi, ktoré viedli k ich publikovaniu.

Graf 1: Vydávanie právnickej literatúry. Graf zachytáva prvé vydania jednotlivých titulov.

Impulzom najčastejšie podnecujúcim autorov bol záujem o rozvíjanie odboru vo vzájomnej previazanosti so snahou pripraviť dielo užitočné na jednej strane študentom a na strane druhej prospešné aj samotnej právnej praxi. Produkcia právnickej literatúry bola vo veľkej miere v rukách domácich autorov, z ktorých takmer polovicu tvorili jezuiti, ktorí na fakulte prednášali alebo sa právom zaoberali (napr. V. Tapolčáni, K. Schretter, F. Fóriš-Otrokóci, M. Sentiváni, J. Segedy). Druhú skupinu predstavujú predstavitelia súvekej právnej praxe, ktorí popri vykonávaní advokátskej alebo sudcovskej činnosti prednášali študentom práva (napr. P. Klos, J. J. Rendek, Š. Aszalai).

¹¹ Napr. Löwen (1632, 1640, 1667, 1682), Kolín (1651, 1661, 1686, 1700) atď.

Najväčšia pozornosť bola venovaná rozpracovaniu oboch zložiek domáceho uhorského práva – procesnému aj súkromnému. Vo forme učebníc, príručiek či indexov boli predmetom výkladov znenia zákonov a napadení, rôzne porovnania a riešenia širokého spektra právnej problematiky. Dôležitosť, aká sa tejto oblasti prikladala, sa odrazila aj v opakovaných vydaniach jednotlivých titulov. Kanonické a rímske právo boli najčastejšie prameňmi pre komparácie s uhorským právom a celkovo im bola venovaná menšia pozornosť. Hoci bolo vyučovanie trestného práva na fakulte zaradené ešte v priebehu 17. storočia, za celé obdobie evidujeme len dve diela. Zastúpenie diel zahraničných autorov súviselo pravdepodobne s potrebou učebníc cirkevného a rímskeho práva, ktoré domáci autori rozvíjali skôr okrajovo. Ešte koncom 17. storočia vyšli v tlačiarni základné pramene pre štúdium práva, a to právny kódex CIH a práce, ktoré ho ďalej rozvíjali. Rozkvet právnickej literatúry zaznamenávame v období rokov 1722–1747. Spojený bol s vydávaním učebníc najmä k uhorskému a kanonickému právu.

Pod vplyvom tereziánskych reforiem boli pre jednotlivé predmety na fakulte predpísané učebnice. Avšak žiadna z nich, s výnimkou diela *Jurisprudentia practica* od Štefana Husztyho, v Trnave vydaná nebola. Zväčša vyšli v blízkej Viedni, teda prednášajúcim či študentom v prípade záujmu dostupné boli.

Pri analýze produkcie sa môžeme stretnúť s povoleniami na tlač, umiestnenými na konci tlačí, čo je možné doložiť v prípade pôvodne zahraničných vydání. V roku 1724 vyšla v Trnave právnická učebnica Bartholomea Cartagenu *Enchiridion juris*. V jej závere sa nachádza prvotná formulácia povolenia na tlač *Synopsis haec juris, Authore B.C. imprimi potest. Datum Lovanii 20. Julij 1667. A. Servatij S.T. Doctor Archi-Ep. Librorum Censor*. Identické povolenie nachádzame v druhej učebnici *Synopsis juris civilis*. Obdobným prípadom je príručka *Institutionum juris canonici* Francesca Antonia Febeia, ktorej vydanie povolil „Thyrrus Gonzales, Praepositus Generalis SJ, Romae 10. Sept. 1698“.

Trnavské tlače mnohokrát vynikali grafickým spracovaním. S veľmi pekným frontispisom sa môžeme stretnúť v diele z roku 1700, právnickej príručke *Directio methodica* Jána Kitoniča. Autorovu podobu vyryl príslušník rodiny grafikov z Augsburgu Filip Kilian.

LEGAL LITERATURE PUBLISHED AT TRNAVA UNIVERSITY IN THE 17TH AND 18TH CENTURY

Summary: Trnava academic printing house published more than three tens of professional works with legal topic, a total of 61 recorded issues. Preparation and publishing were naturally related to the activities of the Faculty of Law with the main aim of educating the professionally prepared and qualified clerks of state and church administration. Recipients were the students of law and representatives of legal practise. The purpose of the authors was the interest in developing the field with an attempt to prepare a work useful for students and beneficial for legal practise. Production of legal literature was primarily in the hands of domestic author of which almost half were Jesuits who lectured at the Faculty or were dealing with law. The second group was made of representatives of contemporary legal practise who lectures for the students along with performing as attorneys or judges. The greatest attention was paid to domestic Hungarian law.

Key words: Kingdom of Hungary, Trnava, Trnava University, faculty of law, Jesuits, law, political sciences.

doc. Mgr. Erika Juríková, PhD. (*1974)

Vyštudovala klasickú filológiu na Trnavskej univerzite, kde doteraz pôsobí vo funkcii vedúcej Katedry klasických jazykov. Vo vedeckej i pedagogickej činnosti sa orientuje na novolatinské písomníctvo uhorskej proveniencie, s akcentom na knižnú produkciu trnavskej Akademickej tlačiarne. Je autorkou vedeckej monografie *Columba laureata. Panegyrické tlače z produkcie trnavskej univerzitnej tlačiarne* (2014).

Mgr. Miriam Poriežová, PhD. (*1977)

Vyštudovala knihovníctvo a latinský jazyk na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského. Od roku 2001 pracuje v Kabinete retrospektívnej bibliografie Univerzitnej knižnice v Bratislave. Zostavuje zborník *Studia bibliographica Posoniensia* (2006 –), venovaný témam dejín knižnej kultúry. V publikačnej oblasti sa orientuje na produkciu Akademickej tlačiarne v Trnave a latinské písomníctvo z prelomu 18. a 19. storočia.